

Na bedrog en waanzin

Natascha van Diepen-Emmah

ISBN 978-94-6318-121-1

Uitgeverij: Mijnbestseller.nl

Eerste druk © Natascha van Diepen-Emmah

Het regende alweer pijpenstelen. Hield het dan nooit op met die eeuwige regenval. Jenna keek door het raam van haar rijtjeswoning naar buiten. De regen liep met dikke stralen langs haar pas gelapte ramen. Het was doodstil in huis. Ooit denderden de kinderen rond deze tijd vrolijk van de trap. De jaren waren om gevlogen.

Hoelang was het nu terug? Twee maanden. Twee maanden geleden kondigde Mark zonder enige wroeging aan dat hij verliefd geworden was op zijn nieuwe muze. Hij had de liefde van zijn leven gevonden en zag een toekomst met het jonge ding helemaal zitten.

Een leugen natuurlijk. Mark bedroog haar al jaren en dit was zijn zoveelste misstap. Zijn nieuwe muze zou net als al zijn ééndagsvliegen, gedumpte worden zodra ze eisen zou gaan stellen.

Sinds dag één was haar huwelijk een grote teleurstelling, een desillusie.

Ze had er jaren geleden bewust voor gekozen Mark's bedrog te negeren. Ze had haar emoties opzij gezet voor de kinderen.

De ene muze na de andere had niet alleen zijn camera gepasseerd, maar ook zijn bed. Het was genoeg geweest.

Tijdens een grote fotoshoot op Texel had hij zijn nieuwe muze leren kennen.

Het zoveelste fotomodel dat hem adoreerde, Mark op een voetstuk plaatste, een jonge vrouw van 23.

Hij had haar nog zo op het hart gedrukt, hun huwelijk nog een tweede kans te geven. Hij had haar beloofd er alles aan te doen om haar voor zich terug te winnen.

Loze woorden, laat staan daden. Hij had zijn nieuwe jonge bloem, zoals hij dat zelf noemde niet kunnen weerstaan. De zoveelste verovering. Zijn zoveelste "liefde voor het leven". Het gras was altijd groener aan de overkant. Hij had haar

verzekerd dat er nog niets gebeurd was, dat hij echt zijn best had gedaan om van hun huwelijk nog een succes te maken. Liegen ging hem makkelijker af dan de waarheid vertellen. Jenna was ervan overtuigd dat hij zijn leugens voor de waarheid aanzag. Een waarheid die hij - zodra hij de deur uitging - weer was vergeten. Altijd onderweg naar zijn volgende verovering.

Hoe onnozel dacht hij dat ze was? Ze had er geen energie meer voor, haar vechtlust was verdwenen. Er was ook geen reden meer om te vechten, de kinderen waren

immers de deur al uit. Al het mogelijke had ze geprobeerd, mooie lingerie, een dinertje voor twee, een romantisch weekendje plannen. Het had allemaal tot niets geleid. Hij had haar uitgelachen en vernederd. Hij wist altijd wel iets te bedenken om haar af te wijzen, te moe, geen honger, een nieuw project. Alle van haar geplande weekendjes waren uiteindelijk geannuleerd. Ze stond letterlijk en figuurlijk alleen in haar huwelijk.

De klik van de waterkoker gaf aan dat het water kookte. Ze pakte hem van het plaatje en goot het kokend hete water in de mok die ze jaren geleden van de jongens voor Moederdag had gekregen. Zonder het zakje een blik waardig te gunnen doopte ze het twee keer onder en gooide het druipende ding in de vuilnisbak onder de gootsteen.

In gedachten verzonken nam ze plaats op de bank en zette de tv aan. Er was een herhaling te zien van Charmed. Drie bloed mooie heksen en hun magische avonturen. Eén van haar favoriete series. Een programma waar ze altijd van genoot. Vooral van Phoeby Halliwell die altijd verliefd werd op bloed mooie, foute mannen, om jaloers op te worden. Ondanks dat het een televisieprogramma was, fantaseerde ze zelf wel eens over een happy end met een leuke vent. Misschien was jaloers het verkeerde woord. Ze had jarenlang gehoopt de liefde van Mark weer voor zich te winnen en samen gelukkig oud te worden.

Jenna staaarde naar het beeldscherm, nam een slok van haar slappe thee en zag hoe Cupid en Phoebe elkaar in de armen vielen.

‘Geweldig. Uiteindelijk komt het allemaal goed, behalve bij mij’, dacht ze moedeloos met een vleugje zelfmedelijden.

Ooit was Mark de liefde van haar leven geweest. Vijfentwintig jaar waren ze samen, wat een tijd. Wat een tijdverspilling. Ze had zich niet zo gemakkelijk aan hem gegeven en had haar twijfels gehad over een toekomst samen.

Hij had een hoop moeite voor haar moeten doen. Een fotograaf die omgeven werd door prachtige fotomodellen. Ze had niet geweten wat hij in haar had gezien met haar vele rondingen, haar haar altijd in een paardenstaart of knot en weinig make-up op haar gezicht.

Toch was er in die tijd niets wat hij niet voor haar deed. Bloemen, cadeautjes, romantische reisjes, strandwandelingen. Het was een heerlijke tijd geweest, maar helaas van korte duur.

Ze hadden veel moeilijke tijden gekend. Met de tijd was het duidelijk geworden dat hun huwelijk niet eeuwig zou duren. Door haar inspanning was er enigermate weer rust in het gezin gekomen. Maar Mark deed weinig tot geen moeite om de situatie

enigszins maar iets te verbeteren. Zijn ontrouw werd steeds zichtbaarder voor haar, maar wanneer ze er naar vroeg liet hij er geen woord over los. Ze had er voor gekozen zijn uitspattingen te verdragen en geaccepteerd dat de situatie nooit zou veranderen. De laatste jaren stelde ze geen vragen meer waar ze toch geen eerlijk antwoord op zou krijgen.

Elke avond was hij de deur uit. Waar hij naar toe ging zei hij niet, ze wilde het eigenlijk ook niet weten. Waarschijnlijk één van zijn nieuwe modellen die ongeduldig wachtte tot hij zich van zijn gezin kon loswurmen.

s 'Nachts kwam hij laat thuis en kroop in bed, zover mogelijk bij haar vandaan. Af en toe rook ze een vleugje parfum van één van zijn veroveringen wanneer hij zijn dekbed opklopte en in zijn bed stapte.

Nee, ze was niet gek. Aan haar huwelijk was lang geleden al een eind gekomen. Het was niet lang na hun trouwerij dat ze geweten had dat hun huwelijk geen lang leven beschoren was. Nu moest ze verder, ze had alleen nog geen idee hoe.

Een reclameblok op tv lokte haar aandacht, reisbureau Van Start. Een prachtig landschap vanuit de lucht gefilmd trok aan de camera voorbij.

'Canada, een prachtig land. Natuur en cultuur.' Een vriendelijke vrouwenstem begeleidde het filmpje dat Canada toonde. De highlights van het land volgden elkaar in een razend tempo op.

Jenna keek geïntrigeerd naar het filmpje.

'Hmm, niet verkeerd', mompelde ze.

Dat was wat ze nodig had. Rust, alle rust om alles op een rijtje te zetten en haar volgende stappen te bepalen.

Dat Mark en zij binnenkort zouden scheiden, dat stond vast. Maar dan wel op condities waar zij vrede mee kon hebben. Eerlijkheid of gerechtigheid hoefde ze van Mark niet te verwachten, hij was alleen maar bezig met zijn eigen belangen.

Ze nam plaats achter de laptop aan de grote tafel in de keuken en typte het http-adres van het reisbureau in.

'Hopelijk staat deze reis al op de website.'

Tot haar vreugde, stond de reis groots op de homepagina aangegeven.

Ze bekeek de plaatjes van het hotel en het park midden in de stad. Toen nam ze razendsnel een beslissing.

'Datum, hmhm, het is vandaag 5 augustus. Zou het nog kunnen?'

Ze tikte de datum in en onmiddellijk verscheen er een schema met de vluchtnummers en tijden van vertrek. Ze besloot ogenblikkelijk te gaan.

'Een B&B vind ik meer geschikt dan een groot hotel.'

Met een klik zette ze de keuze vast. Jenna herhaalde voor zichzelf nog een keer de bevestiging van de boeking, in de wetenschap dat ze vanavond in het vliegtuig zou zitten.

‘Om 19.00 uur Nederlandse tijd vertrekt de vlucht vanaf Schiphol naar Vancouver Airport Richmond. Geen Mark, geen zorgen, alleen maar even aan mezelf denken.’ Het was niet meer nodig zichzelf op de tweede plaats te zetten. Het was niet meer nodig rekening te houden met Mark of de jongens. Ze kon doen en laten wat ze wilde. Het was de hoogste tijd om aan zichzelf te denken.

‘Terugreis.’

Daar moest ze even over nadenken. Bij terugkomst zou ze stante pede de scheiding aanvragen. Dan moest ze de grote lijnen van hoe verder uitgedokterd hebben.

Jenna klikte met haar wijsvinger standvastig op de enter knop, alsof haar toekomst hiermee verzegeld was. ‘Het is Jenna tijd, genoeg treurigheid. Canada here I come.’

Ze haalde de geschiedenis van haar internetgebruik leeg en klapte de laptop met een iets te harde knal dicht. Ze keek op haar klokje. Het was één uur in de middag, ze zou drie uur van te voren moeten inchecken op Schiphol. Mark zou om zes uur thuiskomen, als hij al de intentie had om naar huis te komen. Met een beetje mazzel zou ze in de lucht zijn voordat hij zou merken dat ze weg was.

Ze wist nog niet of ze een bericht zou achterlaten of niet. Natuurlijk zou ze haar ouders, kinderen en beste vrienden wel over haar plannen informeren, iedereen behalve Mark.

Ze rende naar boven, trok haar koffer van de stoffige zolder en met beleid pakte ze haar zomerkleding en wat warme truien en broeken in. In augustus lag de temperatuur net boven de twintig graden, maar in september koelde het snel af. Ze controleerde de koffer, zodat ze er zeker van was dat alles wat ze nodig zou hebben er in zat en sloot toen zorgvuldig de koffer alsof ze daar haar leven met Mark ook mee afsloot.

Het was niet nodig haar paspoort te checken, die had ze vorig jaar verlengd, ze was dus klaar voor vertrek.

Haar kleine desktopje paste precies in haar rugtas.

Er stond voldoende geld op haar rekening, dat had ze bij het boeken van de reis gecontroleerd.

Plotseling kwam ze tot besef dat ze niet aan haar werk had gedacht. Een reis boeken zonder je werkgever in te lichten was geen goed idee.

Hier was maar één oplossing voor, bellen.

Zenuwachtig toetste ze het nummer in van haar leidinggevende.

‘Goedemiddag, verzorgingshuis de Wassingen u spreekt met Thea de Korte.’
Hoe kon ze dit nu het beste brengen zonder te dramatisch over te komen. Waar kon ze het beste haar verhaal beginnen?

‘Eh, hallo Thea, met Jenna. Ik zit met een groot probleem. Het komt eigenlijk hierop neer. Ik lig in scheiding met Mark, hij heeft een ander.’

Ze zweeg even, zodat Thea het nieuws tot haar door kan laten dringen.

‘Jeetje meid, kan ik iets voor je doen?’

Dat was de reactie waar Jenna op gehoopt had.

‘Nou eigenlijk wel. Ik heb eigenlijk in een opwelling een reis geboekt naar Canada voor twee maanden. Je zal vast denken, hoe kan ze dat nou doen, maar ik moest het doen. Het voelde goed. Ik ben even de weg kwijt.’

Jenna ratelde snel door, zodat Thea geen tijd kreeg een reactie te geven.

Hopelijk zou ze haar niet voor gek verklaren. Dat zou ze niet kunnen verdragen.

‘Ik moet weer tot mezelf komen, ik ben ten einde raad. Ik moet bedenken wat ik moet doen, wat ik kan doen. Hoe ik mijn toekomst moet gaan invullen. Ik weet het allemaal even niet meer. Begrijp je? Ik weet dat ik je voor een voldongen feit zet, maar ik kan niet anders. Ik wil even geen bekende onder ogen komen. Ik wil niet het zielige vrouwtje zijn waar iedereen medelijden mee heeft. Ik moet initiatieven nemen om vooruit te komen. Snap je?’

Ze wist verder niets te zeggen. Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn. Ze had geen idee hoe Thea hier mee om zou gaan en stond stijf van de spanning. Zou ze haar voor idioot uitmaken, of misschien kon ze haar onmogelijk vrij geven en wat dan? Dan zou ze ontslag moeten nemen. Ja, dat zou ze doen, ontslag nemen. ‘Jeetje meid, wat een verhaal. Ik kan me voorstellen dat je het even allemaal niet meer weet. Ik zit even te denken hoe we dit kunnen oplossen.’

Ze hoorde Thea wat intoetsen op de computer.

‘Twee maanden zei je? Dat is wel lang, maar we zoeken er wel een oplossing voor. Wat dacht je hiervan. Als ik je nu al je vakantiedagen geef en een aantal weken onbetaald verlof. Zou je dat uit kunnen zingen?’

Jenna had hier zelf ook al aan gedacht, maar had het niet durven voorstellen. Ziek-melden had ze niet eens overwogen.

‘Ja Thea, daar kan ik me in vinden. Financieel gaat dat wel lukken. Bedankt voor je steun, die kan ik hard gebruiken.’

‘Heel veel sterkte meid.’

‘Dank je wel, tot ziens.’

Met waterige ogen beëindigde ze het gesprek.

Gelukkig waren er nog mensen die met haar mee wilde denken.
Oké, dat had ze geregeld, nu het volgende.

Moest ze nog een briefje schrijven voor Mark of zou ze hem in het duister laten over haar verblijfplaats?

Met tegenzin pakte ze een pen en een papiertje uit de la van de salontafel en bedacht wat er op moest komen te staan.

'Beste Mark. Nee, Mark was een heleboel maar niet een beste. Lieve Mark, nee dat was hij al jaren niet meer. Wat dan? Mark. Ja dat is het.'

Mark

Aangezien jij geen keuze kunt maken tussen je minnaressen of mij heb ik een keuze gemaakt.

Ik ben over twee maanden terug om alles met je te regelen.

Ik heb voor die tijd liever geen contact met je.

Jenna

Ze las het briefje nog twee keer door. Het was een briefje zonder enige emotie. Geen boosheid, geen verdriet, geen veroordeling. Dit was zoals ze er voor stonden. Ze legde de pen keurig naast het briefje, pakte haar koffer, gooide de rugzak over haar schouder en keek nog éénmaal de huiskamer in. Dit was de huiskamer waar haar kinderen waren grootgebracht. Waar ze jaren met Mark had gewoond. Langzaam sloot ze de huiskamerdeur.

In de hal was niets meer van haar te vinden. Alleen Mark zijn jas hing er nog en een paar oude sportschoenen die hij daar laat liggen om de indruk te wekken dat hij regelmatig hardliep.

Jenna keek er verdrietig naar. Dit was niet de toekomst die ze voor ogen had toen ze haar ja-woord had gegeven.

Bewust opende ze de voordeur en stapte over de drempel naar buiten.

Met het dichttrekken van de deur liet ze het verleden achter zich.

De kinderen waren de deur uit, studeerden en werkten buiten de stad.

Helaas waren ze op dit tijdstip niet bereikbaar, maar ze nam zich voor hen straks te bellen en ze in Canada regelmatig te skypen en te appen.

Ze besloot om in haar kleine autootje naar haar ouders te rijden en deze daar achter te laten.

‘Hallo Jenna, wat leuk dat je er bent. Moet je niet werken schat?’

Haar moeder kuste haar op haar wang en sloeg een arm om haar heen.

Ze had zich zo sterk gewaand, maar bij het zien van haar moeder barstte ze in tranen uit.

Hoe kon ze haar moeder uitleggen wat er allemaal gebeurd was en wat ze nu ging doen?

Haar ouders waren helemaal niet op de hoogte van Mark zijn buitenechtelijke escapades. Ze zou nu open kaart moeten spelen. Kon ze haar ouders het verdriet maar besparen. Er zat niets anders op, ze zou met haar billen bloot moeten gaan.

‘Nou Jenna toch? Is er wat met de jongens?’ Jenna schudde haar hoofd.

‘Nee mam, Mark en ik gaan uit elkaar.’

Met de zakdoek die ze in haar hand geduwd kreeg snoot ze haar neus.

‘Ik weet niet waar ik beginnen moet mam. Het speelt eigenlijk allemaal al zo lang.

Het is meer dat de druppel de emmer heeft doen overlopen.’

‘Ach meissie toch. Kom, ga zitten en doe je verhaal.’

Haar moeder reageerde niet eens zo verrast. Zouden ze meer weten dan ze ooit hebben laten merken? Ze gaf haar vader een knuffel en nam plaats op de bank tegenover hem. Ze haalde diep adem en begon haar verhaal vanaf de allereerste dag dat ze er achter kwam dat Mark de trouw die hij haar beloofd had niet zo nauw nam.

Haar wangen en ogen waren vuurrood van het huilen. Al haar jarenlange verdriet en frustraties kwamen er in alle hevigheid uit.

Gespannen wachtte ze op de reactie van haar ouders.

‘Oh meissie, waarom heb je ons dat nooit eerder verteld? Natuurlijk wisten we dat jullie problemen hadden. Niet voor niks kwam je altijd alleen of met de jongens.

We hebben Mark al in geen maanden gezien. We veronderstelden dat jullie bezig waren de problemen die jullie hadden samen op te lossen.

Al dat verdriet in je eentje dragen, dat is toch niet nodig. Je hebt groot gelijk dat je nu voor jezelf kiest. Hij heeft je lang genoeg aan het lijntje gehouden. Hij is je niet waard meisje.’

Ze streelde haar dochter geruststellend over haar haren.

‘Ga jij lekker naar Canada. Wij zorgen wel voor die jongens van je, mochten ze hulp nodig hebben. Ze weten dat ze hier altijd welkom zijn.’

Dankbaar gaf Jenna haar moeder een kus op haar wang.

‘Dat weet ik mama. Ik heb jullie hier nooit lastig mee willen vallen.

De oplossing lag bij mezelf.

Mark heeft nooit de intentie gehad om van ons huwelijk een succes te maken. Voordat ik opstijg probeer ik de jongens nog te bellen. Ik weet alleen niet goed wat ik zeggen moet. Ik baal ervan dat Mark zich niet geroepen zal voelen de jongens over de situatie te informeren. Uiteindelijk is hij de oorzaak van deze toestand. Ik heb ze dit altijd willen besparen. Nu ben ik toch de gene die het slechte nieuws moet brengen.’

Treurig keek ze naar haar voeten.

‘Die jongens van jou kunnen wel tegen een stootje schat. Hun reactie zal je verbazen, dat weet ik zeker.’

Uitgebreed nam ze afscheid van haar ouders en stapte de taxi in die haar vader had gebeld. Miserabel keek ze door het raam van de achterraut en veegde de laatste tranen van haar wangen. Vaag hoorde ze de taxichauffeur iets vragen, afwezig knikte ze.

De taxichauffeur ving het loze gebaar op via de achteruitkijkspiegel en wist uit ervaring dat ze hem niet gehoord had. Hij haalde zijn schouders op en liet haar alleen met haar gedachten.

Hoe zouden de jongens reageren? Zullen ze het begrijpen? Mam en pap kunnen de situatie verder toelichten.

Gelukkig zijn ze oud en wijs genoeg.

Het knagende gevoel in haar maag viel moeilijk te negeren.

Enigszins had ze toch het gevoel dat ze haar jongens in de steek had gelaten.

Op het vliegveld bel ik ze, nam ze zich de zoveelste keer voor.

Hoe zou Mark reageren? Ze had geen flauw idee. Hij kon nu doen en laten wat hij wilde, ze had de weg voor hem vrij gemaakt. De illusie dat hij zou haar missen had ze niet.

Ze had een aantal mooie jaren gehad met Mark.

De trouwerij was een sprookje geweest.

Hij had er stoer uitgezien in zijn zwarte smoking.

Mark was nog altijd een fanatieke sporter, niet omdat hij het sporten zo leuk vond, maar de bewonderende blikken van jonge vrouwen streelde zijn ego.

Tot die conclusie was ze jaren geleden gekomen.

In de buitenlucht hardlopen deed hij niet. Daar werd hij zweterig van, met als resultaat: geen aandacht van vrouwelijke omstanders.

Zijn donkere haren had hij -toen hij jonger was - altijd naar achter geföhnd.

Het gaf hem de zelfverzekerde look die hij wilde uitstralen.
Zodra er een vrouw langs liep die hij de moeite waard vond, streek hij met zijn handen door zijn haar.
Dat wat ze zo aantrekkelijk aan hem had gevonden, ervoer ze jaren later als storend gedrag.
Zeker toen ze erachter kwam dat hij deze trekjes alleen maar vertoonde als er vrouwelijk schoon in de buurt was.
Voor haar deed hij deze dingen al jaren niet meer. Waarom ook, de buit was immers al binnen.
Toch vond ze het niet terecht om hem alleen maar als een belabberde echtgenoot af te schilderen.
De eerste twee jaar had hij echt zijn best gedaan. Mark was charmant en gul geweest. Hij had zijn best gedaan het haar naar de zin te maken.
Zij deed op haar beurt hetzelfde voor hem.
Ze hadden zich voorgenomen samen mooie reizen te maken, zodra de kinderen oud genoeg waren en zelfstandig zouden zijn.
Het was toekomstmuziek, de kinderen moesten toen nog geboren worden en de reizen waren mooie dromen geweest.
Toen de kinderen de leeftijd hadden dat ze een weekend alleen konden zijn, kreeg Mark een baan aangeboden als fotograaf bij een bekend modeblad.
Zij had het niet zien zitten, maar Mark wist van geen wijken.
De eerste slippertjes had ze hem ondertussen al vergeven.
Waarschijnlijk had ze toen al aangevoeld dat deze baan het einde van hun relatie zou betekenen.
Dat er niets terecht zou komen van de toekomst, die ze in de begin jaren van hun huwelijk samen voor ogen hadden gehad.
Samen reizen stond niet op zijn bucketlist en het vertrouwen dat hij nooit meer vreemd zou gaan was met deze baan vervlogen.
Haar angst werd bewaarheid.
Ontelbare keren hadden collega's van Mark haar gewaarschuwd over zijn losbandigheid.
Ze wist het. Zijn leugens en bedrog waren niet meer te bedekken met de mantel der liefde.

Het was heel geleidelijk gebeurd. Eerst een avond per week doorwerken, daarna een weekend. Ze had hem in de loop van de jaren al verscheidene malen betrupt op een buitenechtelijke affaire.
In het begin was ze boos geweest en had keihard gevochten om hun huwelijk te

redden. Langzamerhand probeerde ze de affaires te negeren, voor de goede vrede. Voor de kinderen.

Af en toe deed ze nog een poging hun relatie te lijmen.

Een aantal jaren geleden kwam ze onverwacht op de set aanwaaien.

Ze wilde wat meer tijd met Mark doorbrengen en hem vragen vanavond tijd vrij te maken om samen uit te gaan.

Het leek haar een goed idee wat nader tot elkaar te komen.

Het was stil geweest op de set. Er waren geen mensen van het licht, geen regisseur, helemaal niemand.

Ze had gegiechel gehoord en was op het geluid afgelopen.

Mark had bovenop een model gelegen met een borst in zijn hand.

Ze had bescheiden gekucht.

Waarom ze hem niet meteen zijn huid vol gescholden had wist ze niet. Ze wilde het niet zien of misschien deed het haar niets meer.

‘Hallo Jenna’, zei hij verhit, ‘ik moest haar even in de goede houding leggen’, had hij verklaard.

Ze had naar zijn kruis gekeken, waar zijn erectie niet te missen viel. Toch had ze gezwegen. Ze had geen scene willen maken.

Zijn zogenaamde model was recht overeind gesprongen met blozende wangen.

Mark was naar haar toe gelopen en had haar koel een kus op haar wang gegeven.

Nu ze er over nadacht had ze zich verdoofd, bedrogen en vernederd gevoeld. Dat gevoel had ze onbewust genegeerd.

Wat zou er gebeurd zijn als ze niet gekomen was? Hoe vaak zou hij dit de afgelopen tijd geflikt hebben? Heel vaak, dat wist ze zeker. Ze had haar ogen ervoor gesloten. Het was confronterend geweest hem op heterdaad te betrappen.

Mark vindt zichzelf een echte vent en grijpt naar alles wat borsten heeft. Het gros van de meiden kronkelt onder zijn aandacht en hoopt via Mark een grootse modellen carrière tegemoet te kunnen zien.

De bewonderende blikken van vrouwen geeft hem aanzien en hij onderlegt zijn persoonlijkheid hieraan.

De adorerende blikken van meiden stoorden haar niet zo zeer. De reactie op zijn aanbidders was wel krenkend en respectloos geweest. Hij had haar genegeerd, deed alsof hij haar niet kende en ging in op de avances van deze vrouwen.

Op een bedrijfsfeest - georganiseerd door een castingbureau waar Mark onder andere werkzaam voor was - werd ze zich er pas echt bewust van in wat voor een wereld hij zich bewoog.

Een ouder model had haar aangesproken: 'Wat een mazzel heb jij. Je zou toch denken dat hij eerder zou trouwen met een model dan met jou. Wat zou Mark toch in jou zien? Misschien trekt het feit dat je zo gewoon bent hem aan.'

Verbijsterd had ze het uitgerangeerde model aangestaard, terwijl die een mannelijk model hooghartig begroette bij de entree. Ze was met stomheid geslagen dat er mensen bestonden die het beledigen van mensen tot een kunst hadden verheven.

De taxichauffeur trok hard op bij het stoplicht, waardoor Jenna naar voren schoot en zij uit haar overpeinzing werd gehaald. Ze keek uit het raam, over een kwartier zou ze bij Schiphol zijn.

'Wat zal ik gaan doen als ik in Vancouver ben?' zei ze zachtjes tegen haar spiegelbeeld.

'Gaat u naar Vancouver in Canada? U was zo diep in gedachten verzonken. Volgens mij zou u er een boek over kunnen schrijven.'

Via de achteruitkijkspiegel zag ze dat de chauffeur vriendelijk naar haar knipoogde, onmiddellijk hield hij zijn ogen weer op de weg.

Jenna glimlachte naar de chauffeur en vond het idee van een boek niet eens zo gek. Het boek zou over haar kunnen gaan, een non-fictie verhaal. Een fotograaf met een ego die tot de hemel rijkt. Die elke vrouw zijn bed inpraat. Fotomodellen die zich wanhopig aanbieden hopen op een rijke carrière en een vrouw die thuis op hem wacht in de veronderstelling dat hij nog steeds haar ridder op het witte paard is. Totdat zij er na vijftientig jaar huwelijk achter komt dat hij de ene na de andere vrouw heeft versleten.

'Dat is een heel goed idee. Ik denk dat ik dat ga doen. Een roman gaat het worden.' Jenna is haar neerslachtige bui spontaan vergeten.

De taxichauffeur pakt haar koffer uit de kofferbak, terwijl Jenna uitstapt. Ze haalt haar portemonnee uit haar rugzak, betaald de afgesproken prijs en geeft de goede man een flinke fooi.

'Bedankt voor het geweldige idee.'

'Laat het me weten als het boek klaar is, dan ben ik de eerste die hem koopt. U heeft mijn nummer.'

Ze geeft de chauffeur een hand, gooit haar rugzak over haar schouder, pakt haar koffer en trekt in een soepele beweging het heft omhoog zodat hij rollend achter haar aan komt. Voordat ze de vertrekhal inloopt besluit ze om eerst haar jongens te bellen. Ze pakt haar telefoon uit haar jaszak en kijkt naar de foto's van haar favoriete contactpersonen. Eerst Dylan, de kans is groot dat Bart bij Dylan zit, dan heeft ze de jongens in één keer te pakken.

Ze drukt op de foto, de telefoon gaat over.

'Hoi mam, hoe is het?' Het is Bart.

'Zit Dylan naast je Bart?' Jenna klinkt wat onvast, maar ze weet zeker dat het Bart ontgaat.

'Ja hoor, ik ben net binnen. Hij zet even koffie.'

Ze hoorde gerommel op de achtergrond.

'Ik heb hem op de spieker gezet mam, zodat hij kan meeluisteren.'

Jenna haalt even diep adem en omdat ze er niet omheen wil draaien besluit ze maar met de deur in huis te vallen.

'Ik weet niet of het jullie is ontgaan, maar jullie vader en ik zijn uit elkaar gegroeid.'

Jenna hoort gestommel aan de andere kant.

'Ik ben er ook mam.' Dylan is een lolbroek, maar aan de serieuze toon in zijn stem weet ze dat hij begrijpt dat ze wat ernstigs te vertellen heeft.

'We weten al heel lang dat het niet zo goed gaat tussen pap en jou, maar we wilde er niet over beginnen', zei Bart zonder maar enigszins terughoudend te zijn.

De jongens zijn niet zo naïef als ze had gedacht.

'Ik heb besloten dat ik alleen verder wil, zonder je vader. Ik heb een nogal rigoureuze beslissing genomen.'

De jongens houden hun adem in.

'Ik heb een reis geboekt naar Canada, Vancouver en daar zal ik de aankomende twee maanden verblijven. Jullie kunnen, als er iets is, altijd bij opa en oma terecht. Ik ben van plan om mijn perspectieven te bekijken en te beslissen wat en hoe mijn toekomst eruit moet zien.'

Jenna zwijgt en wacht gespannen hun reactie af.

'Mam, helemaal te gek', Dylan is onmiddellijk enthousiast, 'dat werd wel eens tijd. Die pa van ons hangt de beest uit en verwacht dat jij thuis netjes op de bank wacht tot hij zich weer eens meldt. Je bent een topmoeder. Hij is stapelgek om je zo te belazeren.'

Ze hoort gerommel aan de andere kant van de lijn.

'Wat nou joh?' Ze weet dat Bart hem een por geeft, bang dat de woorden van Dylan te hard overkomen en haar verdriet doen.

De tranen stromen over Jenna haar wangen, ze is trots op haar jongens en zo ontstellend blij met hun reactie.

'Vinden jullie het niet erg dat ik zolang weg ga?' fluistert ze emotioneel door de telefoon.

'Nee mam, natuurlijk niet. Wij redden ons wel. Neem maar lekker je tijd en geniet ervan. Wij nemen pap wel voor onze rekening.'

Dat is Bart, zijn stem klinkt luid door de speaker.

‘Ik ben zo opgelucht dat jullie het zo zien. Ik zal jullie ontzettend missen, maar ik zal veel skypen dat beloof ik. En heel misschien als ik terugkom heb ik ook nog wel een verassing. Iets wat jullie nooit achter me gezocht zouden hebben.’

Jenna heeft het over haar boek die in grote lijnen al in haar hoofd zit. Ze heeft ontzettend veel zin om er aan te beginnen. De details zou ze gaandeweg wel bedenken. Het zal confronterend, maar ook helend werken en als ze het goed zou aanpakken zou het nog uitgegeven kunnen worden ook.

‘We zijn heel benieuwd’, roepen de jongens in koor. ‘Daaag mam, tot skyps.’

Jenna drukt op het rode horentje en stopt de telefoon terug in haar zak. Ze is opgelucht, blij dat haar jongens en ouders haar beslissing steunen.

Ze is opgetogen dat ze de stap heeft genomen om bij Mark weg te gaan en deze reis te maken.

Jarenlang had ze haar best gedaan om Mark zijn desinteresse voor zijn gezin en zijn wangedrag voor haar kinderen te verbloemen.

Ze was er niet in geslaagd, de jongens wisten het. Misschien was dat maar beter ook. De schok van een scheiding was hun nu bespaard gebleven.

Haar ouders moeten het ook geweten hebben, dat kon niet anders.

Ze hadden haar keuze het te verzwijgen gerespecteerd.

Ze hadden haar niet gepusht, maar de beslissing aan haar overgelaten. Nu was ze klaar om Mark te verlaten.

Mark had al jaren een heel leven naast zijn huwelijk.

Hun huwelijk was een façade, uiterlijke schijn. Zij was letterlijk een huishoudster, kok en wasvrouw voor hem geweest.

Een mooi plaatje van een gelukkig en succesvol gezin voor de buitenwereld. Er was voor dit huwelijk geen redding meer mogelijk.

Het was over en uit.

Jenna nam plaats op haar stoel en trok de gordel rond haar middel strak. Ze had van jongs af aan al vliegangst gehad.

Ze schudde haar hoofd in de hoop dat haar angst daarmee zou verdwijnen.

Het was een tik van haar geworden om vervelende gedachten en angsten van haar af te schudden.

‘Kom op Jenna, dit is een nieuw begin. Spannend is prima, voor angst is geen plaats.’

De gezette vrouw naast haar liet zachtjes een windje en deed alsof de stank die daarbij vrij kwam niet aan haar te wijten viel.

Het kostte Jenna moeite niet in de lach te schieten. Het was de eerste keer sinds tijden dat ze weer een lach voelde opborrelen.

Een goede start, dacht ze bij zichzelf.

Het vliegtuig taxiede naar de startbaan.

De motoren kwamen op gang en ze voelde de spanning in haar lijf toenemen.

Om zichzelf af te leiden keek ze langs de dikke vrouw het gangpad op. Ze observeerde de passagiers en verzon bij elk van hen een kenmerk. Groot, klein, deftig, modieus, etc....

In het vliegtuig zat een mengeling van culturen.

Een man met een cowboyhoed en een donkere zonnebril viel haar onmiddellijk op.

Dat kan toch niet gemakkelijk zitten, zo’n gigantische rand aan een hoed, dacht ze bij zichzelf. Maar de man leek er totaal geen hinder van te ondervinden.

Waarschijnlijk sliep hij zelfs met het geval op zijn hoofd.

De huisjes werden kleiner en kleiner totdat er niets anders te zien was dan het wolkendek.

Ergens was het jammer dat er niets meer te zien viel.

Ze keek even op haar klokje.

Ze had al zeker twee uur niet meer aan Mark gedacht. Jammer dat hij nu plotseling toch weer haar hoofd wist binnen te dringen.

De herinneringen volgden elkaar in een razend tempo op. Ze wilde er niet aan denken, maar de afgelopen vijfentwintig jaar drong zich aan haar op.

Haar ogen vielen dicht en ze liet al wat in het verleden gebeurd was maar over zich heen komen.

‘Je ziet er prachtig uit Jenna. Wat een bekoorlijke jurk.’

Jenna schreed de trap af in de hoop dat ze niet zou struikelen over de zoom van haar satijnen jurk. Ze had zich in de meeste jurken een dikkertje gevoeld, maar in deze jurk voelde zij zich op en top vrouw, mooi en zelfverzekerd.

Haar haren waren mooi opgestoken en de in een punt uitlopende sluier viel als een wolk over haar schouders.

De make up had ze uitbesteed, want zelf deed ze nooit meer dan een beetje foundation op haar wangen en een oogpotloodje die haar bruine ogen mooi deed uitkomen.

De visagiste had goed begrepen wat ze wilde, want de make-up deed haar gezicht mooi uitkomen zonder dat het ordinair of te opvallend was.

Mark glimlachte naar haar, haalde een hand door zijn haar, pakte charmant haar hand en hielp haar de laatste paar treden naar beneden. Ogenblikkelijk liet hij haar hand weer los en observeerde de gasten.

Ze wijdde zijn gène aan de zenuwen, misschien was hij bang om uitgelachen te worden.

Ze begreep nu dat hij dit gedaan had uit ijdelheid. Hij liet zich voor de buitenwereld altijd van zijn beste kant zien. Hij was een ster in zich beter voordoen dan dat hij was.

Gek hoe blind verliefdheid je maakt.

Even opende Jenna haar ogen.

De dikke vrouw naast haar leek te slapen. Haar ogen waren dicht en haar ademhaling klonk zwaar, je kon het bijna snurken noemen. Een tv-scherf was uit het zwevende plafonnetje gekomen en liet zien wat men moest doen mocht zich er een noodsituatie voordoen.

Ze sloot haar ogen weer en hetzelfde moment liet ze zich weer meevoeren naar het verleden.

Ze was zwanger van haar oudste zoon Dylan. Mark had zodra hij wist dat ze zwanger was haar met geen vinger meer aangeraakt. Acht maanden lang, geen seks, geen intimiteiten, alleen een kusje in gezelschap.

Ze had hem nog net niet gesmeekt om met haar te vrijen. Hoe hard ze ook haar

best deed hem te verleiden, hij wees haar altijd af. Sexy lingerie, romantische etentjes, citytrips naar een romantische stad, het mocht niet baten.

‘Nee Jenna, dat is niet goed voor de baby. Nee Jenna, ik ben moe. Nee Jenna, ik vind zo een buik maar eng.’

De smoesjes waren eindeloos geweest.

Maanden was ze ’s avonds alleen, huilend in slaap gevallen.

De lange werkdagen en zakendineren van Mark waren begonnen en naarmate de maanden vorderden werden ze steeds frequenter .

‘Blind ben ik geweest’, dacht Jenna.

Natuurlijk had hij toen al affaires en zij - onnozel wezen dat ze was - had hem vergeven in de veronderstelling dat nu er een baby kwam hij haar nooit meer zou bedriegen.

Nu, achteraf gezien moest ze toegeven dat ze wel beter had geweten. Uiteindelijk was ze vaak genoeg door collega’s van Mark gewaarschuwd. Ze had haar ogen er voor gesloten. Ze was het aan haar ongeboren kind verplicht om van haar huwelijk een succes te maken. Ze wilde geloven in zijn lieve en mooie praatjes.

Hij had haar voor hun huwelijk de hemel in geprezen, toen ze eenmaal getrouwd waren hoorde ze van collega’s de meest nare verhalen.

Mark maakte zijn modellen wijs dat zijn huwelijk gestrand was en dat zij, Jenna hem remde in zijn creativiteit. Ze was een kenau die hem altijd thuis wilde houden.

Een jaloerse sloerie die zijn camera’s sloopte uit woede en een ontaarde moeder die haar eigen belang altijd voor die van haar gezin plaatste.

De pot verwijt de ketel, dacht ze cynisch.

In gezelschap kuste hij haar op haar kruin en sloeg een arm om haar heen. Gaf haar dan een ring, ketting of ander sieraad die hij gekocht had bij de drogist en stopte deze in een oud, duur juweliersdoosje.

Hij deed zich voor als een liefvallige echtgenoot tot hij haar weer in de auto had geholpen en ze weer op weg waren naar huis.

Ze had hem naar het waarom gevraagd, maar een eerlijk antwoord kreeg ze niet.

‘Mark, waarom kun je in gezelschap wel lief voor me zijn en kijk je thuis niet naar me om? Hou je niet meer van me? Ben je niet echt blij met de zwangerschap of doe je in gezelschap maar alsof?’

Mark had haar aangekeken alsof hij geen idee had waar ze het over had.

‘Hoe bedoel je schatje? Ik ben toch altijd lief voor je. We hebben nooit ruzie, je mag alles kopen wat je wilt. Ik heb je net een mooie hanger gegeven.’

Een cabriolet met een bloedmooie, jonge vrouw passeerde ons. Haar lippen rood gestift en haar haren wapperde in de wind. Zij was hem van veraf al opgevallen.

Zijn woorden waren voor haar bestemd, maar zijn glimlach en stiekeme knipoog

voor de vrouw met de rode lippen. Ze had het waargenomen, maar het voorval genegeerd. Het verdriet van zijn afwijzing was groot geweest, maar ze had ervoor gekozen het niet te zien. Ze had het gesprek gelaten voor wat het was en zich geconcentreerd op de bewegingen van de baby in haar buik. Ze had zich voorgenomen de baby al haar aandacht en liefde krijgen.

Dylan werd op mijn buik gelegd. Zijn roze wangetjes en bruine haartjes vertederden mij tot in mijn ziel. Mijn moeder kustte me op mijn hoofd en aaide de baby over zijn wangetje.

Vreemd hoe zulke herinneringen ingeprent zijn.

Ze had zich prettig gevoeld bij de vertrouwde geur van haar moeder. Ze kon het luchtje van haar moeder zo levendig voor zich halen, dat het leek alsof ze op dit moment bij haar in het vliegtuig was. Haar moeder gebruikte na al die jaren nog steeds dezelfde parfum. Het voelde vertrouwd.

Mark was tijdens de bevalling in geen velden of wegen te bekennen. De zusters hadden haar al gewassen en een schoon nachthemd aangegeven toen Mark de kraamkamer in kwam stormen met een bos rozen.

‘O lieverd, wat vreselijk dat ik er niet bij was.’

Hij wees naar het wezentje in mijn armen.

‘Is dat mijn zoon?’

Ik keek vol liefde naar Mark en knikte.

Mijn moeder stond op en liep naar de deur van de kraamkamer, ik was toen in de veronderstelling dat ze ons wat privacy wilde geven.

Terugkijkend naar het verleden, denk ik dat ze woedend moet zijn geweest en dat ze helemaal niet de kamer verliet om ons ruimte te geven.

Ze had Mark, iets wat kil, gefeliciteerd met de geboorte van zijn zoon, voordat ze de kamer was uitgelopen. Haar manier van doen had me toen bevreemd, maar ik had er niets achter gezocht.

Ik bewonder mijn moeder om haar fatsoen, manieren en zelf discipline. Ik denk dat als ik in de schoenen van mijn moeder had gestaan Mark mee naar buiten had gesleurd en hem de wind van voren zou hebben gegeven. Misschien ook niet en lijkt ik meer op mijn moeder dan ik denk.

Ik wist niet beter, dan dat zij net als ik in de veronderstelling was dat hij in het buitenland had gezeten voor een zakenreis. Maar ik denk dat ze met haar mensenkennis moet hebben geweten dat hij daar meer deed dan alleen zaken. Ze heeft uit respect voor mij nooit laten blijken dat ze wist dat hij een scheve schaats reed.

Er waren altijd onverwachte zakenreisjes waar hij niet onder uit kon komen. Regelmatig moest er een grote klant binnen geloodst worden die het voortbestaan van het bedrijf zou garanderen. Laatst genoemde rede stond op nummer één en was de topsmoes om weer een aantal dagen van huis weg te blijven. De toekomst van het bedrijf hing altijd van zijn expertise af. Hij was immers de topfotograaf van het bedrijf. Hij was de enige die een grote klant kon overtuigen van zijn deskundigheid. Hij was niet alleen een topfotograaf, maar ook de meest charismatische zakenman. Er was niemand die hem wat kon weigeren. Daar was hij stellig van overtuigd.

Ik kreeg geen zoen of kus, maar een bos rozen op mijn voeteneinde gekwakt als dank voor het baren van zijn zoon. Dat ik zijn foute gedrag niet wilde zien vind ik nu onvoorstelbaar. Hij pakte Dylan uit mijn armen en ging zitten op de stoel naast mij. Hij rook vreemd, een luchtje die mij niet bekend was en een zweem van iets mannelijks en iets zoets. De zwangerschapshormonen gierden door mijn lijf en het kwam simpelweg niet in mij op dat Mark helemaal niet naar het buitenland was geweest. Daar zou ik pas veel later achter komen. Het kwam niet in mij op dat het bedrijf helemaal niet in financiële problemen verkeerde en dat hij zonder te douchen bij zijn toenmalige minnares vandaan was gekomen en aan mijn kraambed zat. Onnozel was ik, goedgelovig. Ik was in volle overtuiging dat zijn zoon van hem een trouwe echtgenoot zou maken.

De verpleegster kwam binnen en keek naar wat leek op een liefdevol gezinnetje. 'U boft maar meneer met zo'n vrouw. Zij heeft zich goed door de bevalling heen geslagen en u een prachtige zoon geschonken.' Ik keek van Dylan naar Mark en glom van trots. Wat bofte ik toch met een mooie man en een prachtig kindje. Wat ik op dat moment niet gezien had, was dat Mark deze zuster met een venijnige blik en een stilzwijgend mondgebaar te kennen gaf dat ze moest oprotten. Zijn gedrag kwam voor mij pas een dag later aan het licht toen twee zusters het bed naast mij aan het opmaken waren en zij dachten dat ik had liggen slapen. 'Die man van haar, hier naast, dat is een vreemde.' 'Hoezo dat?' had haar collega gevraagd. 'Nou, Jacky maakte een complimentje naar mevrouw. Je weet wel, ze heeft het toch allemaal maar alleen gedaan. Je ziet zelden dat vrouwen zich daar in hun eentje goed doorheen slaan toch?'

'Nou inderdaad, meestal lopen ze te schreeuwen naar hun man. Het is niet niks allemaal.'

Ik hoorde het ruisen van het laken op het matras en had mijn adem ingehouden. Het gesprek ging over haar en Mark. Ze had haar ogen weer dicht gedaan en deed net alsof ze sliep voor het geval de zusters zouden zien dat ze wakker was.

'Hij keek naar Jacky, nou als blikken konden doden. Hij gaf haar te kennen dat ze moest oprotten.'

'Nee echt, maar dat moet mevrouw dan toch ook gehoord hebben.'

'Nee joh, hij zei het zonder het hardop te zeggen. Alleen Jacky kon het zien. Jacky was er best wel een beetje overstuur van, ze had toch niets fout gezegd?'

'Nee natuurlijk niet. Het was juist heel lief wat ze zei. Wat vreemd van die vent. Zou hij jaloers op zijn vrouw zijn?'

'Hoe bedoel je?'

Ik hoorde een kussen opgeklopt worden die daarna netjes op het bed gelegd werd en had gespannen verder geluisterd

'Hoe bedoel je jaloers. Het is toch ook zijn zoon?'

Even was het stil.

'Je hebt van die mannen die zichzelf fantastisch vinden. Jacky vertelde me dat het een bloedmooie man is en zich daar - helaas voor mevrouw - ook naar gedraagt. Hij vindt zichzelf erg belangrijk en zijn vrouw is van ondergeschikt belang.

Hij is waarschijnlijk jaloers op zijn zoon. Een moeder is gelukkig met haar kind en dat maakt dat hij voor haar niet superieur meer is. Snap je?'

Daar had haar collega waarschijnlijk over na moeten denken, want er kwam niet direct een reactie .

Het gesprek werd buiten haar slaapkamer vervolgd.

De twee verpleegsters liepen de kamer uit, sloten de deur zachtjes achter zich en gaven haar de rust die ze nodig had.

Die Jacky moest het zich verbeeld hebben, dat kon niet anders, Mark was niet tot zoiets onaardigs in staat. Dat zou ze toch wel gemerkt hebben? En jaloers op Dylan, dat was onmogelijk.

Ze wist nu wel beter.

Mark leek heel blij te zijn met Dylan en had een prachtig cadeau meegenomen voor hem, een hobbelpaard. Een cadeau voor zijn zoon.

Een aantal jaren later zou ze er bij toeval achter komen dat Mark zijn collega's het hobbelpaard voor Dylan gekocht hadden. Mark had de bijbehorende kaart weggegooid en haar laten geloven dat hij het cadeau had gekocht.

Dat hij de dag daarvoor de meegebrachte bloemen op haar bed gekwakt had nam

ze voor lief en ze had ervoor gekozen het gebaar verkeerd geïnterpreteerd te hebben.

Het gesprek tussen de twee verpleegsters had ze onbewust in een laatje gestopt en dichtgeslagen. Ze was er in de tijd van overtuigd geweest dat Mark haar een aantal weken na de bevalling gewoon weer zou liefhebben zoals hij voor de zwangerschap had gedaan.

Hun relatie was ondanks haar inzet steeds slechter geworden. Mark had een leven naast zijn gezinsleven en de intimiteiten werd minder en minder. Eenmaal zwanger van Bart brak de tijd van geheelonthouding aan. Wel te verstaan voor haar, niet voor Mark. Misschien had ze het bij één kind moeten laten. Maar ze zou Bart natuurlijk nooit gemist willen hebben. De conclusie was uiteindelijk dat het huwelijk van Mark en haar een fiasco was geweest, een totale mislukking. Hij had het nooit een kans gegeven, nooit de inzet getoond om er maar iets van te maken. Hij was een geraffineerde en pathologische leugenaar met narcistische trekjes.

Jenna opende haar ogen en keek op haar klokje. De vermoeidheid had uiteindelijk toch de overhand gekregen en ze was een paar uur onder zeil geweest. Ze voelde een paar ogen prikken in haar zij. De volslanke vrouw naast haar had - zo te zien - vol ongeduld zitten wachten tot Jenna haar ogen weer open zou doen. 'Wat doet een mooie vrouw als u alleen in het vliegtuig naar Canada?' De vrouw glimlacht vriendelijk. 'Ik ben overigens Magda.' Ze stak haar vlezige hand uit naar Jenna. 'Ik ben Jenna. Ik èh, ben op werkvakantie.' Het was het beste antwoord wat ze kon verzinnen zonder teveel van zichzelf bloot te geven. Per slot van rekening was ze van plan een boek te schrijven, dus gelogen was het niet. 'Wat enig, wat doet u voor werk?' De vrouw wurmde zich iets wat schuin in de stoel, zodat ze Jenna kon aankijken. 'Ik ga een boek schrijven. Wat voor een boek is nog een verassing.' Ze hoopte dat dit antwoord de nieuwsgierigheid van Magda zou afzwakken en dat ze haar verder met rust zou laten. Ondanks dat Magda er niet onvriendelijk uitzag, had ze niet veel behoefte aan een gesprek. Maar ze was niet het type dat mensen afsnauwde. 'Heeft u al een hotel geboekt? Er is een heel mooi hotel bij het park van Vancouver.

Heel stijlvol, u zou daar inspiratie kunnen opdoen. Het park is echt prachtig. Het is onderverdeeld in verschillende tuinen, de rozentuin is op het moment prachtig en staat volop in bloei. Het is er zomers altijd bedrijvig. Heerlijk mensen kijken, houdt u daar ook zo van?’

Jenna knikte. ‘Bedankt voor de tip. Een heel goed idee.’

Ze had een B&B geboekt vlakbij een park. Jenna vroeg zich af of dit het park was die Magda bedoelde. Het was een kleine B&B die werd gerund door een oudere dame. Dat prefereerde ze boven een groot onpersoonlijk hotel. De B&B verzorgde de maaltijden en verder had ze weinig meer nodig.

Ze kon niet wachten om haar laptop tevoorschijn te halen en aan haar verhaal te beginnen.

De herinneringen aan Mark haalde minder oud zeer naar boven dan ze gedacht had.

De liefde voor Mark was met de jaren verdwenen en nu hij zijn zoveelste “liefde voor het leven” was tegengekomen was voor haar de maat vol.

Ze hadden een huis gedeeld, naast elkaar geleefd voor de kinderen en ze had hem - na een moeilijke tijd van vele gesprekken en teleurstellingen - geaccepteerd voor wie hij was.

Hij had haar met rust gelaten en ze hadden elkaar soms dagen niet gezien.

Ruzies waren verder uitgebleven. Ze had zich niet meer met zijn leven bemoeid en geen verwachtingen meer van hem had.

Toen de kinderen oud genoeg waren en op zichzelf woonden deed Mark niet eens meer zijn best om discreet te zijn. Na zijn laatste verovering vond ze het genoeg geweest.

Ze moest haar zelfvertrouwen weer hervinden en invulling zoeken om haar leven weer inhoud te geven.

Het liet Mark onberoerd wat haar bezighield of hoe ze eruitzag, dus had ze zich jarenlang in een makkelijke oude broek en slobbertrui gehesen. Make-up had nergens nodig voor geweest, er was niemand die haar bewonderde.

Vandaag had ze voor het eerst sinds jaren een nette, maar comfortabele, broek aangetrokken, met een eenvoudige blouse die haar rondingen een accentje gaven.

Ze had een vleugje oogschaduw opgebracht en met een oogpotlood een lijntje onder haar ogen getrokken. Een zachte bruine tint lippenstift maakte haar nieuwe look compleet. Het resultaat viel haar niet tegen. Ze had er vertrouwen in dat ze zichzelf wel weer zou vinden, al zal het niet altijd meevallen. Voorlopig had ze een duidelijk doel voor ogen en die zou ze niet uit het oog verliezen, wat er ook mocht gebeuren in de toekomst.